

να μεταχειρίζονται ἀπιστίας καὶ δολιότητος, καίτοι ἤξιουν ὅτι μόνοι οἱ ἡμέτεροι ἔπραττον τὰ τοιαῦτα.

Τοιαύτη ἐν τούτοις ἦτο ἡ πεποίθησις αὐτῶν ὅτι θέλουσι γίνοι κύριοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ κράτους ὥστε ἔτι ἀπὸ τῆς 7 Μαρτίου συνωμολογήθη ἐν Πέτρῳ συνθήκη δι' ἧς ὠρίσθη ἡ μέλλουσα αὐτοῦ τύχη. Ἡ συνθήκη αὕτη ἐγένετο μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τοῦ Ἑρρίκου Δανδόλου, ἐλέφ Θεοῦ δόγου Ἑνετίας, Δαλματίας καὶ Κροατίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν ἐπιφανεστάτων κυρίων (les très illustres Seigneurs) Βονιφατίου, μαρκίωνος Μομφερρατικοῦ, Βαλδουίνου, κόμητος Φλανδρίας, Λουδοβίκου, κόμητος Βλεσσών, καὶ Οὐγωνος, κόμητος τοῦ Ἁγίου Παύλου. Κατὰ δὲ τὰ ὑπ' αὐτῶν ὀρισθέντα πᾶσα ἡ λεῖα ὄση ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως, συγκομιζομένη εἰς ὠρισμένον τόπον, διηρεῖτο εἰς τέσσαρα, καὶ τὰ μὲν τρία τέταρτα ἀπεφασίσθη νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς Ἑνετοὺς τὸ δὲ ἐν τέταρτον εἰς τοὺς Φράγκους. Οἱ Ἑνετοὶ διετήρουν ἅπαντα τὰ ἐμπορικὰ προνόμια ὅσα ἀνέκαθεν ἀπελάμβανον ἐν τῷ κράτει. Ἑνετοὶ καὶ Φράγκοι ἔμελλον νὰ συμπράξωσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου αὐτοκράτορος, διορίζοντες ἐπὶ τούτῳ ἑκάτεροι ἀνὰ ἕξ ἐκλογεῖς. Καὶ ὁ μὲν αὐτοκράτωρ ἦτο ὁ ὑπέρτατος ἄρχων ὀλοκλήρου τοῦ κράτους ἀλλ' ἀμέσως δὲν ἤθελεν ἄρχει εἰμὴ τοῦ ἐνὸς τετάρτου αὐτοῦ, ἔχων ὡς ἴδια κτήματα καὶ τὰ βασιλεία τῶν Βλαχερνῶν καὶ τοῦ Βουκολέοντος. Τὰ δὲ λοιπὰ τρία τέταρτα τοῦ κράτους διενέμοντο εἰς δύο ἴσα μερίδια μεταξὺ τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν Ἑνετῶν, διατελούντων ὄλων ὑποτελῶν τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ κλῆρος τῶν Ἑνετῶν, ἐὰν ὁ ἐκλεχθὴσόμενος αὐτοκράτωρ ἦτο Φράγκος, ἢ ὁ κλῆρος τῶν Φράγκων, ἐὰν ὁ ἐκλεχθὴσόμενος ἦτο Ἑνετός, ἐλάμβανε τὸν τῆς Σοφίας ναὸν καὶ προεχειρίζε τὸν πατριάρχη. Αἱ ἐκκλησῖαι καὶ τὸ ἱερατεῖον ἐπροικίζοντο ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ κράτους κτημάτων εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύνανται νὰ συντηρῶνται εὐπρεπῶς, τὸ δὲ πλεονάζον τῶν κτημάτων ἐκείνων διενέμετο μεταξὺ τῶν κατακτητῶν. Ἀμφότεροι οἱ συμβαλλόμενοι ὑπεχρεοῦντο νὰ παραμείνωσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ ἕνα ὀλόκληρον ἐνιαυτὸν ἀπὸ τοῦ Μαρτίου μηνὸς καθ' ὃν συνωμολογεῖτο ἡ συνθήκη, ἵνα συμπληρώσωσι τὴν κατάκτησιν τοῦ κράτους. Παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, ἕκαστος ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴδια. Δώδεκα ἀξιόχρηστοι ἄνδρες ἔμελλον νὰ διανείμωσι τὰ κτήματα (φέουδα) καὶ νὰ ὀρίσωσι τὴν ὑπηρεσίαν ἢν ἕκαστος ὑποτελῆς ὀφείλει τῷ αὐτοκράτορι. Οὐδεὶς πρῆμιος τῆς Ἑνετίας ἦτο δεκτὸς ἐν τῷ κράτει. Ἐνεκα δὲ τῶν κτημάτων τὰ ὁποῖα ἐλάμβανε ὁ Δόγης ἔμελλε νὰ τελεῖ τὴν ὀφειλομένην τῷ αὐτοκράτορι ὑπηρεσίαν οὐχὶ αὐτοπροσώπως ἀλλὰ δι' ἐπιτρόπου. Τελευταῖον ἀμφότεροι οἱ συμβαλλόμενοι ὀφείλον νὰ ζητήσωσι τὴν παπικὴν κύρωσιν, ἵνα ὁ Ἰννὸκέντιος ἐπιβάλλῃ ποινὴν ἀφορισμοῦ εἰς πάντα τῆς συμμαχίας παραβάτην. Συγχρόνως ἐσχεδιάσθη προσωρινὴ πρᾶξις διανομῆς ὀρίζουσα κατὰ μέρος τὰ κτήματα ὅσα ἔμελλον νὰ λάβωσιν οἱ τρεῖς τοῦ ἐπιχειρήματος μέτοχοι, ἦτοι ἡ Ἑνετία, οἱ Φράγκοι καὶ ὁ δυτικὸς κλῆρος. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἑνετία, καθὸ γινώσκουσα κάλλιστα τὰ κατὰ τὴν Ἀνατολήν, ἔλαβε τὰ ἐπιτηδειότερα καὶ πλουσιώτερα ἐμπορεῖα. Ἡ δὲ ἐκ προοιμίου θεθεῖσα ἀρχή, ὅτι ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ τμήματα δὲν θέλουσι περιέλθει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ λατινικοῦ κλήρου ἀλλὰ μόνον εὐλογόν μέρος αὐτῶν, δυσηρέστησε φυσικῶς τῷ λόγῳ τὸν ἀρχιερεῖα τῆς Ρώμης.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐσκέπτοντο περὶ τῆς διανομῆς τοῦ κράτους οἱ πολέμιοι εἰργάζοντο ἐνταυτῷ ἀνευδότης περὶ πάντα ὅσα ἀπητοῦντο ἵνα κυριευθῇ ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ. Ἡ προσβολὴ ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ οὐχὶ ὡς πρότερον ἀπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἀλλ' ἀπὸ

